

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat.

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi fremadrettet kan sikre en mere ligelig repræsentation af mænd og kvinder i både kommunalpolitik og landspolitik.

(Medlem af Inatsisartut, Naaja H. Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse

Kvinder fik stemmeret i 1948. Det er nu 66 år siden. Da forslaget blev vedtaget var der modstand mod at kvinder skulle kunne udtale sig om politiske forhold og deltage i politiske beslutninger. Sådan er der ikke mange der tænker i dag.

Tiden har ændret sig. Men kvinder er stadig ikke repræsenteret i de politiske organer på lige fod med mænd, selvom kvinder udgør cirka halvdelen af befolkningen. Det er ellers min opfattelse, at det repræsentative demokrati bør afspejle befolkningen. Magten bør udøves af både mænd og kvinder, unge og ældre og folk med forskellige erfaringer. På den måde sikrer vi en bredere horisont i de diskussioner der ender med politiske beslutninger.

Ved valget til Inatsisartut i 2013 opnåede kvinder 35 % af pladserne (11 ud af 31). Ved kommunalvalget i 2013 opnåede kvinder samlet 31 % af pladserne (22 ud af 70).

Men fordelingen af mænd og kvinder i de enkelte kommuner er meget forskellig. I Kommune Kujalleq udgør kvinderne 46 % af pladserne (7 ud af 15). I Qaasuitsup kommunia udgør kvinder 9 % af pladserne (2 ud af 21). I Qeqqata kommunia udgør kvinder 33 % (5 ud af 15) og i Kommuneqarfik Sermersooq udgør kvinderne 42 % (8 ud af 19). Dermed er der også regionale forskelle.

Selvfølgeligt skal politikere ikke bestemme om befolkningen stemmer på mænd eller kvinder. Men tallene peger på en ubalance i den politiske magtstruktur der bør undersøges nærmere. Når kvinderne er færre i magtens centrum må det skyldes en ubalance i adgangen til magten, som vi ikke er opmærksomme på. Inuit Ataqatigiit mener, at vi er forpligtet til at skabe rammer der sikrer alle borgere samme adgang til samfundsdeltagelse.

Derfor beder jeg om at vi sammen diskuterer hvad der kan gøres for at fjerne synlige og usynlige forhindringer for kvinder, der ønsker at blive politisk aktive.

Hvad er det der virker hæmmende? Er det en skæv arbejdsfordeling i hjemmet? Er det en manglende tro på egne evner? Er det en modvilje eller fordomme mod magtfulde kvinder? Og hvad kan vi gøre for at gøre politik attraktivt for kvinder at deltage i?

Et oplagt sted at starte er at se på den arbejdsgang der præger det politiske arbejde. Mange dage væk fra familien, mange debatter om eftermiddagen, hvor man ellers henter børn og en generel holdning om at børn forstyrrer, skaber nogle dårlige rammer for familielivet. Kan vi ikke i 2014 skabe nogle mere tidssvarende og moderne rammer om det politiske arbejde, der tilgodeser at politikere også er forældre. Jeg ønsker os en god debat.